

Barron

A Wallen bolygón minden készen állt Barron Wallen – az ottaniaknak csak „a felfedező” – fogadására. Barron egy kisebb teherhajón utazott a bolygóra, életében először. Sokszor elgondolkozott rajta, hogy milyen lehet ott élni. Igaz, hogy már képeket is látott, meg talán ő tudott a legtöbbet róla, még sem járt még ott.

Élete talán legboldogabb napja volt, amikor felfedezte ezt a távoli világot. Nem is gondolt volna rá, hogy egy teljesen jeges felszínű, a belsejében pedig főleg vízóceánokat tartalmazó és holddal rendelkező bolygó lesz. Azon a napon mintha egy álma teljesült volna.

Barron a „Finding Planet X” (FPlaX) kutatócsoport tagjaként dolgozott, majd nyolc év múlva már projektvezetőként talált rá a Naprendszer tizedik bolygójára az Oort-felhőben. Az égitestre először egy kutató szondát és egy leszállóegységet küldött. A szondák kimutatták, hogy a bolygó belseje szinte teljesen vízóceánokból áll, a felszín nagy hányadát jég borítja, és nincs légköre, bár a felszín alatt beszorult gázok itt-ott találhatóak. A víz folyékonyaságáról sok elméletet felállítottak, de a legvalószínűbb, hogy a hold által az ár-apály jelenség, és a bolygó meleg fémagja tarthatja a vizet folyékonyan. Az első fűrészdondák bevetették magukat a kéreg alá és valóban találtak óceánokat, ahol kialakították az ember számára a kutatóhelyeket. Az óceán alatti kutatóállomásoknak az volt a nagy előnye, hogy a hőmérséklet-fenntartásra nem kellett sok energiát áldozni. Amikor a bázisok elkészültek, elindult az első kutatócsoport, sikeresen megérkezett és elkezdték kutatásaikat.

Ezen morfondírozott Barron, miközben a hajó bedokkolt a leszállóhelyre. A leszállóhely el kezdett süllyedni a jégpáncélban, mint egy liftben. A legjobb része az volt, amikor hirtelen elérte az óceán szintjét és gyönyörű szép látvány tárult az ember szeme elé. A páncél alatt teljes volt a sötétség, de a bázisok környékén a jégpáncél aljába, vagyis az óceán tetejébe, hatalmas reflektorok voltak beékelve, amelyek nappali világosságot teremtettek több száz kilométeres messzeségben.

Barron életében nem látott még ehhez fogható látványt. Búvárkutatók úsztak a vízben, halszerű robotsegédjeikkel. A kutatók, eddig életnek semmilyen nyomát nem találták meg.

A hajó megérkezett egy zsilipbe, ahol egy kis idő után kiszivattyúzták a vizet, és a hajó megérkezett a remizként funkcionáló, óriási terembe. A bázis nagyon szépen volt megtervezve, mindenütt lekerekített formák, ízléses ugyanakkor mindennek funkciót adó design. Barron a legjobban a több tíz méteres ablakokat szerette, ahonnan ki lehetett pillantani a kint dolgozókra.

Amíg Barron nem volt a bolygón jelen, addig egy régi munkatársa, Valna Krinst vezette a csoportot. Ő egy 29 éves vörös hajú, középmagas, kék szemű lány volt. Amilyen fiatal volt, annyira értett a munkájához. Barron elmélázott egy ilyen ablaknál, majd aki kizökkentette révedezéseiből, az Valna volt.

- Szia. Örülök, hogy újra láthatlak. Hogy tetszik a kutatóállomás? – kérdezte Valna, és rámosolygott.

- Sokkal szebb, mint amire számítottam. Milyen eredmények születtek mióta legutóbb beszéltünk? – Erre a kérdésre már Valna a legkevésbé sem mosolygott. Ellenkezőleg. Inkább leolvadt az előbbi mosoly utolsó szikrája is az arcáról, majd fanyar képpel szólalt meg, lehalkította a hangját:

- Hát... Izé...- húzta a beszélgetést Valna. - Van egy kis gond az oxigéntartályokkal. Barron teljesen elsápadt.

- Aaz oxigéntartályokkal? -kérdezte.- Eddig erről miért nem kaptam tájékoztatást? Ki tud róla még?

- Azt hittem meg tudom oldani egyedül is, és közvetlenül az érkezésem előtt pár órával történt. – mondta Valna idegesen. - A vezérlőteremből jelentették nekem, hogy az oxigénszint elkezdett csökkenni. Ilyen még nem nagyon volt, úgyhogy gondoltam saját kezűleg nézem meg a problémát. Lesétáltam a tartályokhoz, és nem volt nehéz rájönni mi volt a probléma. A tartályok falát átütötte valami.

- Micsoda? Tizenöt centiméteres falú, rozsdamentes acéltartályok! Képtelenség átűtni ekkora tartályokat!

- Pedig átűtötték.

- Mindegyik megsérült?

- Igen, és azóta a három tartályból csak egy üzemképes, de abból is szivároog az oxigén.

- Ezt még mindig nem hiszem el. Gyorsan kell cselekednünk, ha nem akarunk mindannyian itt meghalni az óceán fenekén. Mennyi ideig bírja még a tartály?

- Nem lehet megmondani. Négy-öt nap, talán több.

- Kik tudják? – kérdezte Barron.

- Csak a vezérlőszemélyzet és én. – válaszolt Valna.

- A fenébe. Legyünk nyugodtak, és gondoljuk át végig. Vagy evakuáljuk az egész bolygót és több évet várunk, amíg újra üzembe helyezzük, ugyanis ez a tartály ki fog fogyni. Vagy kéne találni egy oxigénforrást valahol az óceánban.

- Mégis, hogy találjuk? – kérdezett vissza Valna kétségbeesve. – Azért annyira nem ismerjük a bolygót.

- Próbáljuk meg. Az első felderítő szondák adataiból lehet, hogy jutunk valamire, és még vannak feltöltetlen póttartályok a bázison.

- Próbáljuk. – mondta Valna rezignáltan.

Barron még mindig szitkozódott, hogy még meg sem érkezett, de már életveszélyt kell megoldania. Azt hitte, idejön, és csendben nézni fogja a kutatást. Három napig elemezték a szondák adatait, aztán már csak kényszerből is, elküldték a legvalószínűbb helyre az összes kutatót, hogy járjanak az oxigén után. Valna is velük ment, Barron irányította őket a központból. A legnagyobb fűrógépeket is bevetették, amiket legutoljára akkor használtak, amikor a központ helyét alakították ki. Az oxigénszint a bázison vészesen csökkent. Két és fél nap fűrés után, egyszer csak az egyik kutató fűrója előtt a kőzet alól előtört az oxigén. Mindenki ujjongott, már épp rá akarták csatlakoztatni az egyik vitt tartályra, amikor az oxigén leállt és a folyása abbamaradt. Valna kétségbeesve szólt oda Barronnak:

- Végre megtaláljuk és erre csak egy kis adag. Én ezt feladom. Amikor visszaérünk, induljunk el haza.

- Nyugodj meg egy kicsit, én tudom, hogy ott van egy nagy gáztömeg. Főleg oxigénből áll. A méréseken sokkal nagyobb és biztos, hogy amit ti megtaláltatok, az már a nagy gázburok eleje. Csak ne add fel!

- Hát jó – mondta szinte sírva Valna –, de nem szeretném, hogy miattunk haljanak meg ezek az emberek.- Továbbfűrtak.

A következő pillanatban a hangszórókat le kellett halkítania Barronnak, akkora örömujjongást kellett befogadnia.

- Megtaláltuk! – kiáltotta Valna. - Annyira erősen jön, hogy a bűvárokat elsodorta a kitörő gáztömeg. A tartaléktartályokat el kezdtük feltölteni.

Amikor visszatértek a bázisra mindenki ujjongott, eufórikusan tántorgott az örömtől.

Valna odalépett Barronhoz és gratulált neki.

- Soha nem hittem volna! – mondta vigyorogva.

Barron csak mosolygott és csak ennyit felelt.

- Én lyukasztattam ki a tartályokat, mert tudtam, hogy soha se fogjuk magunkat rászánni nagyobb tettekre, így kellett elérnem.

Valna meg sem tudott szólalni a döbbenettől.